

dem na druhou část žalobního nároku jest nepřipustným superfluem, ježto tam, kde lze žalovati na plnění, nelze žalovati na určení, — v druhé části téhož návrhu pak, že petit jest vadný v označení předmětu žádaného trpění, čímž jest způsobena i nemožnost vedení exekuce.

Po stránce právní není možno v daném případě prvou část žalobního návrhu na určení neplatnosti dlužního úpisu vzhledem k souvislosti přesně oddělovati od části druhé, která jest v podstatě své žádosti o plnění. Nejde o ryzí návrh určovací ve smyslu § 228 c. ř. s., nýbrž žalobu v její celistvosti jest považovati za žalobu na plnění, spojenou se zbytečným návrhem na zjištění předurčujícího právního poměru (sb. n. s. 9113). Z toho důvodu není třeba a také nelze přezkoumávati, jsou-li tu předpoklady návrhu na určení dle § 228 c. ř. s.

Ani v druhé, pro žalobu rozhodné části není žalobní petit vadný, aspoň ne tak, aby odůvodňoval zamítnutí žaloby. Jde jen o neprávě právnícky přesnou, třeba že i zákonem (§ 22 a j. knih. řádu a j. vř. o. z. čl. XXVIII. uv. z. k. ex. ř. a j.) užívanou dikci, odlišující se dle toho, zda důraz se klade na pohledávku, či na její zajištění. Stylisace žalobcem v žalobním návrhu použitá nečiní návrh ten neurčitým (§ 7 ex. ř.).

Žádá-li žalobce, aby bylo právem uznáno, že žalovaná jest povinna trpěti výmaz, vyslovuje tím, že nežádá, aby žalovaná sama dala knihovní zápis dotýčný provésti.

S názorem vrchního soudu jest plně souhlasiti, neboť zákonná místa jím citovaná skutečně užívají promiscue »výmaz pohledávky« a »výmaz zástavního práva«.

Odvolání samo uplatňovalo:

»Jest správný názor, že pohledávka sama o sobě jest právem obligacním. — Zápisem jejím do pozemkové knihy stává se však pohledávkou hypotekární a tudíž věcně zajištěnou. Jestliže jsem tedy žaloval na výmaz pohledávky »zapsané« pod pol. C 84 ve vl. č. 28 pozemkové knihy kat. území, žaloval jsem tím o výmaz zástavního práva zajišťujícího tuto pohledávku. — »Zápis« jest sice pojem širší, ale jasný a určitý již tím, že odkazuje na položku C 84 v citované vložce, uvážíme-li že tato pohledávka podle celého znění žaloby nemohla býti zapsána jinak, než právem zástavním. — Knihovní zákon jest si vědom této jednoznačnosti a proto důsledně mluví na mnoha místech

nejen o »převodu pohledávky« po případě »hypotekární pohledávky«, ale přímo i o »výmazu pohledávky« (ku př. §§ 22, 51, 53, 57 a pod.) a stejně i občanský zákon (§§ 451, 469, 4. věta, 469a). Právníká terminologie, jak zákonný text ukazuje, mluví o »zapsané pohledávce«, chce-li tím vyjádřiti, že pro pohledávku bylo zapsáno právo zástavní.

Přesto však upozorňujeme na to, že správnější jest stylisace:

»Žalovaná strana jest povinna trpěti výmaz zástavního práva za pohledávkou«,

nebo:

»Žalovaná strana jest povinna dáti vymazati zástavní právo za pohledávku . . .«,

což nechť čtenář si poznamená na straně 248 knihy Dr. Pužman, Žaloby a žalobní petity.

Jest přípustna výpověď správcem domu?

Podle rozhodnutí krajského soudu v Plzni ze dne 5. května 1938, R IV 9/38-2, uveřejněného ve Sbírce rozhodnutí vrchních a krajských soudů pod čís. 487 jest správce domu oprávněn dáti nájemci výpověď z bytu; nerozhoduje dokonce ani to, že vypovídaný nájemník platil nájemné některému spoluvlastníku domu. Rekursní soud své stanovisko odůvodňuje velmi stručně a to tím, že oprávnění navrhovatele jako správce domu k podání výpovědního návrhu jest prokázáno potvrzením spoluvlastníků domu, předloženým teprve dodatečně v řízení rekursním. Tato jediná okolnost stačí úplně rekursnímu soudu k odůvodnění legitimace k výpovědi, aniž by se potřeboval zabývati právní stránkou celého případu.

Oproti tomu uveřejněno bylo v Právní praxi, roč. I., str. 261 rozh. nejv. soudu ze dne 10. prosince 1936, čj. Rv I 2153/36 (v úřed. sbírce nepublikované), které právnícky věcně odůvodňuje, že správce domu není oprávněn dáti výpověď z nájemního poměru. Cit. rozhodnutí

kraj. soudu v Plzni je zřejmě chybné a proto v zájmu jednotné praxe nemělo být uveřejněno, tím spíše, když postrádá právního odůvodnění a odůvodnění I. instance se řešenou otázkou vůbec nezabývá.

Exekuce v sudetském území.

Pro území odstoupená Československou republikou Německé říši platí podle nařízení ze dne 14. listopadu 1938 Reichsgesetzblatt č. 191:

Nelze povolit prodej movitých věcí v exekučním řízení do 31. prosince 1938. Vstoupením nařízení v platnost odkládají se ze zákona exekuční řízení v době vstoupení nařízení v platnost zahájená až do 31. prosince 1938, prodej však jest povolit a v odloženém prodejovém řízení pokračovati, je-li povinná strana žid. Na návrh vymáhajícího věřitele může být prodej povolen nebo v odloženém prodejovém řízení pokračováno také již před 31. prosincem 1938, kdyby neprovedení dražby bylo podle hospodářské situace obou stran pro věřitele nespravedlivě tvrdé. Totéž platí, byly-li zabaveny věci, které podle své povahy podléhají při delším uschování zkáze nebo kdyby zabavené věci odkladem řízení značně ztratily na hodnotě. Tyto výhody nepřisluší však židovským věřitelům.

Pokud byly strany zastoupeny československým advokátem, jehož sídlo jest na nynějším území ČSR., jest zapotřebí, aby právní zastoupení bylo svěřeno advokátovi sude-toněmeckému. Podle § 27 zákona o listinných daních (Urkundensteuergesetz z 5. května 1936, který platí pro sudetskou župu již od 10. listopadu 1938) plná moc k zastupování v řízení před soudem nebo před jiným úřadem, a to i tehdy, zmocňuje-li se v ní k přijetí sporného předmětu nebo k dispozicím o něm, jest zdanění (t. j. poplatku v našem smyslu) prosta.

Zpoplatnění jednání, vyžadujících schválení podle vl. nař. č. 218/38.

Vlád. nařízením č. 218/38 bylo stanoveno, že k smluvnímu zcizení nemovitostí zemědělských, nemovitostí zastavěných obytnými domy nebo provozovnami a stavebních parcel a k smluvnímu propachtování zemědělských nebo lesních podniků jest — s výjimkami uvedenými v §§ 3 a 4 cit. nař. — třeba souhlasu okresního úřadu. Právní jednání ta jsou bez udělení souhlasu neplatná (§ 1, odst. 3 cit. nař.), tedy před udělením souhlasu okr. úřadu nedošlo k uzavření platné smlouvy. Vznik poplatkové povinnosti spojen jest s okamžikem uzavření platného právního jednání (§ 44 popl. zák.) a jest tudíž udělení souhlasu okr. úřadu zásadně také podmínkou vzniku poplatkové povinnosti. Dlužno tu však rozeznávat:

1. Jde-li o poplatek z prodeje nemovitosti (převodní), který se připíná k právnímu jednání samému bez ohledu na písemné osvědčení, platí uvedená zásada bezvýjimečně a bez omezení. Ohlašovací lhůta osmidenní počíná tu běžeti teprve ode dne udělení úředního souhlasu, t. j. ode dne, kdy třeba jen jednu stranu došlo vyrozumění o tom, že souhlas byl udělen. Takové tržové smlouvy netřeba proto ohlašovati do osmi dnů po uzavření smlouvy mezi kontrahenty, nýbrž lze bez jakýchkoliv škodlivých následků vyčkati, až smlouva bude schválena. Povinnost k převodnímu poplatku vzniká sice okamžikem nabytí titulu k získání vlastnictví, platný titul vyžaduje však úředního schválení (viz Boh. F 3084 ohledně obdobného ustanovení čl. I. zák. č. 108/1921 Sb. z. a n. o zcizení a zavazení zabraného pozemk. majetku).

Den udělení souhlasu okresního úřadu jest také počátkem běhu 40ti denní lhůty k přímému za-